

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 931/2025
11.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Андрије Броза, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 203. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног Андрије Броза, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу Кв.бр.358/24 од 03.02.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 163/25 од 18.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2025. године, донео је:

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости окривљеног Андрије Броза, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу Кв.бр.358/24 од 03.02.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 163/25 од 18.03.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кв.бр. 358/24 од 03.02.2025. године делимично је усвојен захтев осуђеног Андрије Броза (раније Симић) од 21.11.2024. године за изрицање јединствене казне, па су само у погледу одлуке о казни, преиначене правноснажне пресуде и то Основног суда у Крушевцу К.бр. 327/19 од 20.11.2019. године, која је постала правноснажна дана 20.11.2019. године, Основног суда у Крушевцу К.бр. 301/20 од 25.01.2021. године, која је постала правноснажна дана 21.05.2021. године и Основног суда у Новом Саду К.бр. 121/2022 од 18.02.2022. године, која је постала правноснажна дана 18.02.2022. године, тако што су узете као утврђене и то казна затвора у трајању од 6 месеци, изречена пресудом Основног суда у Крушевцу К.бр. 327/19 од 20.11.2019. године, казна затвора у трајању 4 године и 2 месеца, изречена пресудом Основног суда у Крушевцу К.бр. 301/20 од 25.01.2021. године и казна затвора у трајању од 3 године, изречена пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр. 121/2022 од 08.02.2022. године, па је на основу наведених законских прописа и применом члана 60. став 2. тачка 2) и члана 62. КЗ и применом члана 552. тачка 1) ЗКП Андрија Броз осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 година и 5 месеци, коју ће издржати по правноснажности пресуде.

Истом пресудом на основу члана 63. став 1. у вези члана 62. став 1. КЗ у изречену јединствену казну затвора осуђеном је урачунато време проведено на издржавању казне затвора по пресуди Основног суда у Крушевцу К.бр.327/19 од 20.11.2019. године у периоду од 13.02.2020. године до 13.08.2020. године, по пресуди Основног суда у Новом Саду К.бр. 121/2022 од 18.02.2022. године, време проведено у притвору почев од 06.01.2022. године, време проведено на издржавању казне затвора, као и време проведено у притвору почев од 19.12.2019. године, од 9,30 сати, као дана и часа лишења слободе, па до 13.02.2020. године, по пресуди Основног суда у Крушевцу К. бр. 301/20 од 25.01.2021. године, коју казну тренутно издржава у КПЗ у Нишу, почев од 06.01.2025. године, па надаље. Одбијен је као неоснован део захтева осуђеног Андрије Броза (раније Симић), за изрицање јединствене казне и у односу на казну садржану у пресуди Вишег суда у Крушевцу Кв.бр.9/18 од 28.03.2018. године.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 163/25 од 18.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба осуђеног Андрије Броза и потврђена пресуда Вишег суда у Крушевцу Кв.бр.358/24 од 03.02.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео окривљени Андрија Броз, због повреде закона из члана 552. став 1. ЗКП и члана 62. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, нашао да је захтев за заштиту законитости недозвољен.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том законикау.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а одредбом става 3. истог члана прописано је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно произилази да је окривљени овлашћен да поднесе овај ванредни правни лек, али да то може учинити искључиво преко браниоца.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је у конкретном случају окривљени Андрија Броз захтев за заштиту законитости поднео лично (својеручно написао и потписао), а не преко браниоца, како је то изричито прописано одредбом члана 483. став 3. ЗКП, то је Врховни суд нашао да је његов захтев, у смислу наведене законске одредбе, недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 483. став 3. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић